

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 6Co/186/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4117223575
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marta Polyáková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4117223575.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Polyákovovej a sudkýň JUDr. Dagmar Podhorcovej a JUDr. Ingrid Doležalovej, v právnej veci žalobcov: 1. M. K., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. XXX, J., 2. Q. K., nar. XX. XX. XXXX, bytom P. XXX/X, J. M., 3. O. I., nar. XX. XX. XXXX, bytom P. XXX/X, J. M., všetci zast.: Advokátska kancelária Gabriel Orлік, s.r.o., so sídlom Žitavanská 20, Topoľčianky, proti žalovanému: O. C., nar. XX. XX. XXXX, bytom I. XXX/X, J., zast.: Mgr. Štefan Palkovič - advokát, s.r.o., so sídlom Prievozská 1, Bratislava, IČO: 42 176 093, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu v Nitre zo dňa 13.05.2019, č. k. 12C/64/2017-149, v spojení s opravným uznesením Okresného súdu v Nitre zo dňa 03.07.2019, č. k. 12C/64/2017-225, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti týkajúcej sa určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti - pozemky reg. „C“ - parc. č. XX/X záhrady o výmere XXX m2 zapísanej na LV č. XXX vedenom na Okresnom úrade J. M., kat. odbor pre obec J., kat. úz. C. tak, že tieto patria do dedičstva po neb. B. I. nar. XX. XX. XXXX, zomr. XX. XX. XXXX, naposledy bytom C. XXX/XX J. v podiele 1-ica a v časti trov konania z r u š u j e a vec mu v týchto častiach vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie určil, že nehnuteľnosti - pozemky registra „C“ parc. č. XX/X záhrady o výmere XXX m2, parc. č. XX/X záhrady o výmere XXX m2, parc. č. XX/X zastavané plochy a nádvoria o výmere XXX m2, parc. č. XX/X zastavané plochy a nádvoria o výmere XX m2 zapísané na LV č. XXX vedenom na Okresnom úrade J. M., katastrálny odbor pre obec J., kat. úz. J. patria do dedičstva po nebohom B. I., nar. XX.XX.XXXX, zomr. XX.XX.XXXX, naposledy bytom C. XXX/XX, J. v podiele 1/1. Žalobcom v 1. - 3. rade priznal náhradu trov konania v plnej výške. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca v 1. rade a žalovaný sú podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľnosti každý z nich v podiele 1/2 zapísaných na LV č. XXX obec J., kat. úz. C., pozemky registra „C“ parc. č. XX/X záhrady o výmere XXX m2, parc. č. XX/X záhrady o výmere XXX m2, parc. č. XX/X zastavané plochy a nádvoria o výmere XXX m2, parc. č. XX/X zastavané plochy a nádvoria o výmere XX m2. Pôvodne tieto nehnuteľnosti boli zapísané v O. č. XXX kat. úz. C. ako parc. č. XX/X záhrada intravilán o výmere XXX m2 a parc. č. XX/X záhrada intravilán o výmere XXX m2. Ako podieloví spoluvlastníci boli zapísaní I. I. v podiele X/X, Q. Y. v podiele X/X, O. K. v podiele X/X, B. I. v podiele X/X a I. I. v podiel X/X. Dňa 03.06.1963 bola uzatvorená kúpnopredajná zmluva, predávajúcimi bola I. I., Q. Y., zastúpený B. I. starší a kupujúcim bol B. I. mladší. Predmetom zmluvy boli nehnuteľnosti zapísané v O. č. XXX parc. č. XX/X a XX/X konkrétne podiely predávajúcich X/X I. I., X/X Q. Y. a podiely X/X a X/X B. I. staršieho a I. I. B. I. mladší sa tak stal podielovým spoluvlastníkom nehnuteľnosti v podiele X/X. G. nebol vysporiadaný podiel X/X od O. K. požiadal o vyvlastnenie pozemku, o čom svedčí rozhodnutie o vyvlastnení Okresného národného výboru, odbor výstavby zo dňa 22.06.1967, ktorým bol vyvlastnený v prospech B. I. pozemok v kat. úz. J., C., vo vložke XXX z parcely č. XX/X o výmere XX,XX m2 za finančnú náhradu. Čo sa týka pozemku parc. č. XX a tam uvedeného spoluvlastníckeho podielu X/X O. K., došlo k zámene pozemkov konkrétne za spoluvlastnícke podiely na pozemkoch parc. č. XXXX/X a parc. č.

XXXX/X, ktoré nadobudla O. K., kde si aj postavila dom, ktorý v súčasnosti vlastní I. I., t. j. vnučka O. K.. Žalovaný sa v konaní bránil tým, že nehnuteľnosti zdedil po svojej matke M. C.. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 123, § 124, § 126, § 129, § 130, § 132, § 134 OZ a ust. § 137 písm. c/ CSP. V prvom rade sa zaoberal otázkou naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení a dospel k záveru, že žalobcovia majú naliehavý záujem na podanej žalobe, ktorý je daný tým, že existuje aktuálny stav objektívnej neistoty medzi stranami sporu, keď žalobcovia tvrdia, že sú vlastníkami sporných nehnuteľností, pričom ako vlastníci sporných nehnuteľností je na LV zapísaný žalovaný. K námietke nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcov súd poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 120/2009, na základe ktorého sú aktívne vecne legitimovaní na podanie žaloby o určení, že určitý majetok mal patriť do dedičstva poručiteľa všetci dedičia alebo ich právni nástupcovia a tvoria tak tzv. nerozlučné spoločenstvo. To znamená, že aktívne legitimovanými na podanie žaloby, že nehnuteľnosti patria do dedičstva sú všetci dedičia poručiteľa, konkrétne aj žalobca v 1. rade ako závetný dedič a žalobcovia v 2. a 3. rade ako zákonní dedičia. V tom čase platil stredný občiansky zákonník č. 141/1950 Zb. a v zmysle ust. § 111 ods. 1 sa vlastníctvo k veciam, teda aj k nehnuteľným veciam nadobúda samotnou zmluvou. Právne vzťahy k nehnuteľnostiam sa aj za účinnosti tohto stredného občianskeho zákonníka naďalej zapisovali do pozemkovej knihy, ale tieto zápisy už nemali konštitutívny charakter. Kúpnopredajná zmluva bola uzatvorená písomne, bola platná a účinná a zmluva obsahuje privolenie Okresného národného výboru G. k prevodu nehnuteľnosti podľa § 1 ods. 1 zák. č. 65/1951 Zb. B. I. podpísal zmluvu aj za nesvojprávneho Q. Y. ako jeho opatrovník a tento právny úkon bol schválený súdom. Čo sa týka podielu X/X na parc. č. XX/X, vlastnícke právo k tejto nehnuteľnosti právny predchodca žalobcov nadobudol dňom 20.08.1967, kedy nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie o vyvlastnení vydané Okresným národným výborom, odbor výstavby č. výst. XXX/XX zo dňa 22.06.1967, ktorým bol vyvlastnený v prospech B. I. pozemok v kat. úz. J., C. vo vložke XXX z parc. č. XX/X o výmere XX,XX m² od O. K. za finančnú náhradu. Podľa § 133 OZ účinného v roku 1967 sa vlastníctvo okrem iného nadobúdalo aj rozhodnutím štátneho orgánu a práve o toto rozhodnutie ide v prejednávanej veci. Čo sa týka podielu X/X na parc. č. XX/X po O. K. tu súd dospel k záveru, že vlastnícke právo k tejto časti pozemku nadobudol právny predchodca žalobcov vydržaním. Poukázal na spôsoby vydržania podľa Občianskeho zákonníka č. 141/1950 Zb., ako aj podľa Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. a dospel k záveru, že v predmetnej veci právny predchodca žalobcov splnil všetky podmienky pre vydržanie. Jednalo o spôsobilý predmet vydržania, nakoľko v prípade pozemkov sa jednalo o záhrady a zastavané plochy a nádvorja a tie sú spôsobilým predmetom vydržania, držba bola oprávnená, pretože došlo k zámene pozemkov, konkrétne spoluvlastníckeho podielu X/X O. K. za pozemky parc. č. XXXX/X a XXXX/X, ktoré nadobudla O. K., kde si aj postavila dom. Žiadne dôkazy, že k zámene pozemkov nedošlo produkované neboli, žalovaný sa vyjadril tak, že o zámene pozemkov nič nevie, tak súd považoval za preukázanú uzatvorenú zámennú zmluvu, ku ktorej došlo v roku 1974. Právny predchodca žalobcov vzhľadom na zámennú zmluvu bol v presvedčení, že má aj tento podiel X/X na parc. č. XX/X patrí, postavil si tu rodinný dom a nehnuteľnosť užíval v celosti až do svojej smrti. Čo sa týka plynutia zákonom stanovenej vydržacej doby, tá začala plynúť v roku XXXX a k vydržaniu zo strany právneho predchodcu žalobcov došlo k 01.01.1992. Čo sa týka obrany žalovaného, že nehnuteľnosti zdedil po svojej matke, túto jeho obranu nie je možné aplikovať na daný prípad, pretože predmetom dedenia po O. K. bol majetok, ktorý jej nepatrilo, nebol v jej vlastníctve a preto nemohol tvoriť dedičstvo a to z dôvodu, že ku dňu smrti v roku XXXX tento majetok už nevlastnila. Žalovaný argumentoval aj tým, že B. I. bol nedbalým vlastníkom, pričom poukázal na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 549/2015. Uvedené však podľa názoru súdu nie je možné aplikovať v predmetnej veci, pretože za nedbalého vlastníka možno považovať v zásade toho, kto sa k vlastníctvu veci stavia len ľahostajne. Žalobca sa o nehnuteľnosti staral a užíval ich, čo v konaní nie je sporné a v jeho prípade nemôžeme hovoriť o tom, že by stratil svoje vlastníctvo ako nedbalý vlastník. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcom súd priznal náhradu trov konania v plnej výške.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol v zákonnej lehote odvolaním žalovaný a domáhal sa jeho zmeny tak, že žaloba bude v plnom rozsahu zamietnutá, prípadne, že vec bude zrušená a vrátená súdu prvej inštancie na nové konanie. V dôvodoch svojho odvolania uviedol, že ako prvý odvolací dôvod uviedol ust. § 365 ods. 1 písm. d/ a h/ CSP, keď rozhodnutie súdu prvej inštancie trpí závažnou vadou konania a vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd prvej inštancie nesprávne právne uzavrel, že ochrana podľa § 486 OZ sa neaplikuje na daný prípad a to napriek tomu, že žalovaný a predchodcovia žalovaného nadobudli podiel 1/2 na pozemku dedením v dobrej viere. Takýto záver súdu prvej inštancie nespĺňa ani základné nároky pre kvalitu odôvodnenia a strohé konštatovanie súdu prvej inštancie o tom, že § 486 OZ nemožno aplikovať na posudzovaný prípad považuje za

zásadný odklon od ustálenej judikatúry. Skutočnosť, že podiel 1/2 na pozemku tvoril dedičstvo v prípade dedenia žalovaného a jeho matky je preukázané listinnými dôkazmi a preto záver súdu prvej inštancie o tom, že podiel 1/2 na pozemku nemohol tvoriť dedičstvo, predstavuje ničím nepodložený a chybný právny záver. Chýbajúce odôvodnenie v rozsudku zase zakladá inú vadu konania, nakoľko žalovaný nevie z odôvodnenia rozsudku vyčítať skutočnú úvahu súdu prvej inštancie, ktorá ho viedla k jeho nesprávnemu právnemu záveru. Samotný fakt, že pozemok bol poručiteľom a neskôr žalobcom v 1. rade dlhodobo užívaný a nikto ho v jeho faktickej držbe nerušil ešte neznamenalo, že držba poručiteľa bola dobromyseľná. Ako druhý odvolací dôvod uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho posúdenia veci a má inú vadu konania v dôsledku absencie dôkladného zdôvodnenia a odklonu od ustálenej rozhodovacej súdnej praxe. Súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil nárok žalobcov z titulu vydržania z údajne uzatvorenej zámennej zmluvy za splnený a to napriek absencii neexistencie písomnej zámennej zmluvy a zjavnej absencie dobromyseľnosti žalobcov, resp. poručiteľa ako základnej zákonnej podmienky pre vydržanie. Súd prvej inštancie konštatoval, že považoval za preukázanú uzatvorenú zámennú zmluvu z dôvodu, že neboli produkované žiadne dôkazy o tom, že k zámene nedošlo. Súd tak postavil vlastné právne závery na neurčitých tvrdeniach žalobcov a svedka B. I. bez preukázania existencie písomnej zámennej zmluvy a stačilo mu k tomu len neurčito žalobcami uvádzaný rok 1974 bez ďalších nevyhnutných podrobností. Žalovaný nikdy existenciu zámennej zmluvy nepotvrdil, naopak vo vyjadrení k žalobe vyhlásil, že podľa neho údajná zámenná zmluva nikdy neexistovala a ani nebola vyhotovená v písomnej forme. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/361/2012, podľa ktorého oprávneným držiteľom nehnuteľností, ktorý je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že je jej vlastníkom, nemôže byť ten, kto do jej držby vstúpil za účinnosti Občianskeho zákonníka v znení do 31.12.1991 na základe zmluvy o prevode nehnuteľností, ktorá nebola uzatvorená v písomnej forme. V tejto súvislosti poukázal na ustálenú prax Najvyššieho súdu SR a rôzne jeho rozhodnutia. Právne posúdenie zámeny súdom prvej inštancie zároveň predstavuje závažný odklon od ustálenej rozhodovacej praxe. Nesprávne posúdil absenciu dobromyseľnosti poručiteľa, pritom poukázal na výpoveď svedka B. I., ktorý potvrdil, že poručiteľ vedel o existencii vlastníctva spoluvlastníckeho podielu právnych predchodcov žalovaného. Musel to vedieť aj zo samotného dedičského konania po svojom právnom predchodcovi, keď sa stal podielovým spoluvlastníkom na pozemku len v podiele 1/8, ktorý nadobudol titulom dedenia po svojom otcovi B. I. staršom a preto so všetkým na tieto okolnosti nemohol byť dobromyseľný. Ako tretí odvolací dôvod videl v tom, že vec nesprávne právne posúdil, keď námietku žalovaného o poručiteľovi ako o nedbalom vlastníkovi nevyhodnotil v súlade s ustálenou judikatúrou. Súd prvej inštancie úplne opomenul fakt, že nedbalým je taký vlastník, ktorý sa nezaujíma o právny stav svojho vlastníctva, čo je práve prípad poručiteľa. Poručiteľ nemohol byť dobromyseľný o tom, že je oprávneným držiteľom pozemku v celosti, keďže musel vedieť, že nie je evidovaným vlastníkom pozemku v celosti z dôvodu, že sám dedil len podiel na pozemku len v 1/8. Súd prvej inštancie nesprávne právne vyhodnotil správanie sa poručiteľa ako bdelého vlastníka napriek tomu, že poručiteľ sa o právny stav pozemku nestaral, svoju držbu odvodzoval od nedobromyseľnej držby a napriek zjavnej vedomosti o dedeniach na strane žalovaného a jeho predchodcov voči týmto nenamietal. Absenciu právneho posúdenia dobrej viery žalovaného ako nadobúdateľa podielu 1/2 na pozemku absenciou odôvodnenia o právnom vyhodnotení kolízie základných práv poručiteľa žalovaného k pozemku a absenciou dôkladného zdôvodnenia odklonu od ustálenej súdnej praxe založil súd prvej inštancie vážnu vadu konania. Ako štvrtý odvolací dôvod uviedol, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď v rozpore s vyhláseniami žalovaného uzavrel, že žalovaný v konaní nepriamo potvrdil zámenu pozemkov, čo sa však nikdy nestalo. Žalovaný na pojednávaní dňa 19.11.2018 vypovedal, že k zámene pozemkov sa vyjadriť nevie a preto konštatovanie súdu prvej inštancie, že žalovaný nepriamo potvrdil zámenu, považuje za vážny spôsob nesprávne vykonaného zistenia skutkového stavu. Ako piaty odvolací dôvod uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie má takú vadu konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci - konkrétne súd prvej inštancie arbitrárne a v rozpore s ustálenou súdnou praxou zaťažil dôkazným bremenom patriacim žalobcom žalovaného a zaviazal ho preukázať neexistenciu zámennej zmluvy. Na základe uvedenej vady súd prvej inštancie nesprávne zistil skutkový stav, keď nesprávne označil zámennú zmluvu za preukázanú uzatvorenú. Súd prvej inštancie nesprávne uplatnil zodpovednosť žalovaného za neunesenie dôkazného bremena, ktoré mu ale nepatrilo. Dôkazné bremeno, týkajúce sa skutočnosti leží na tom účastníkovi konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé dôsledky. Ide teda o toho účastníka, ktorý existenciu takýchto skutočností tvrdí. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 38/2015, IV. ÚS 35/2012. Bolo na žalobcoch, aby všetky uvedené podmienky vydržania vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam podložili relevantnými dôkazmi, t. j. písomnými a nie ústnymi zmluvami. Ako posledný

odvolací dôvod uviedol, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil vec a vec má inú vadu konania, nakoľko ako žalobcu popri sebe pripustil aj žalobkyňu v 2. rade, i keď zákonným dedičom poručiťľa z nich je len žalobkyňa v 2. rade ako dcéra poručiťľa a nie žalobca v 1. rade ako vnuk i keď závetný dedič. Vadou konania je i zmätočnosť v petite žaloby, nakoľko petit smeruje nielen proti žalovanému (voči jeho podielu 1/2 na pozemku, ale aj voči podielu 1/2 žalobcu v 1. rade zapísaného v katastri nehnuteľnosti). Vada zmätočnosti spočíva v tom, že petit smeruje voči vlastníctvu žalobcu. Podľa zápisu v katastri nehnuteľností žalobca v 1. rade je vlastníkom polovice pozemku a preto znenie žaloby, ktorým by mal namietat' vlastné vlastnícke právo je zjavne zmätočné a nezrozumiteľné, spôsobujúce nezrozumiteľnosť celej žaloby.

3. K odvolaniu žalovaného a vyjadrili žalobcovia, ktorí navrhli rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Vo svojom vyjadrení uviedli, že súd prvej inštancie správne aplikoval ust. § 486 OZ a spíňajúce základné nároky kladené na kvalitu odôvodnenia rozsudku. Vo vzťahu k zámennej zmluve poukázali na to, že oprávnená držba a dobromyseľnosť sa nemusí nutne opierať o existujúci právny dôvod. Postačí, ak tu bol domnelý právny dôvod z titulu sputativus, teda ide o to, aby bol držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti v dobrej viere, že mu takýto titul patrí. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR II. ÚS 484/2015. V prípade, ak by mal súd konať v zmysle námietky žalovaného a teda ako jedinú možnosť preukázania dobrej viery pribral do úvahy iba písomnú formu zámennej zmluvy, dostali by sa do situácie, kedy by súd namiesto rozhodovania o určení vlastníckeho práva vydržaním posudzoval platnosť právneho úkonu, teda súlad právneho úkonu so zákonom, hoci to nebolo a nie je predmetom súdneho sporu. Zákom určené podmienky vydržania tak, ako vyplýva z § 134 ods. 1 OZ, musia byť splnené počas celej vydržacej doby. V zmysle uvedeného teda aj podmienka dobromyseľnosti musí byť dodržaná iba v priebehu vydržacej doby. Vzhľadom na uvedené sú akékoľvek námietky ohľadom absencie dobromyseľnosti po uplynutí vydržacej doby irelevantné. Počas celej doby užívania nehnuteľnosti poručiťľom a to či už v priebehu vydržacej doby, alebo po nej, sa nikto z pôvodných vlastníkov a ani ich právnych nástupcov nedomáhal ochrany svojich práv ako vlastníka. Vzhľadom na uvedené nemal poručiťľ dôvod domnievať sa, že mu predmetné nehnuteľnosti nepatria v celosti. Tiež poukazovanie žalovaného na nebohého B. I. ako na nedbalého vlastníka je nenáležité a v rozpore s individuálnymi okolnosťami tohto prípadu, pričom právnu vetu, o ktorú opiera svoje tvrdenie len vytrhol z kontextu z uvedeného Nálezu Ústavného súdu. Čo sa týka zámeny pozemkov žalovaný uviedol, že sa k tejto nevie vyjadriť a bez ohľadu na jeho vyjadrenia o umiestnení domu jeho sestry a matky v súlade s § 151 ods. 1 CSP nepriamo potvrdil existenciu zámennej zmluvy a to svojou výpoveďou, že sa nevie vyjadriť k zámene. Naopak žalobcovia preukázali existenciu zámennej zmluvy aj výpoveďou svedka B. I.. Platné právo a ani judikatúra k výkladu § 134 OZ nevyžadujú, aby sa oprávnená držba opierala o právny dôvod spôsobilý k nadobudnutiu práva, ale postačuje, aby držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti v dobrej viere o existencii takéhoto titulu. Čo sa týka aktívnej legitímácie žalobcov poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 120/2009 ako aj sp. zn. 2Cdo 26/2011. Ak teda poručiťľ zanechal závet, je potrebné považovať za účastníkov dedičského konania vedľa závetných dedičov aj neopomenuteľných dedičov (§ 479 OZ) a ďalšie osoby, ktorým patrí dedenie zo zákona. Žalobca v 1. rade nefiguruje ako právny nástupca zákonnej dedičky poručiťľa, ale ako závetný dedič poručiťľa. Súd prvej inštancie teda postupoval správne, keď za aktívne vecne legitímovaný popri sebe pripustil zákonných dedičov, ako aj závetného dediča. V zmysle rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 26/2011 nerozlučné spoločenstvo tvoria tak zákonní dedičia ako aj závetný dedič a preto aj žalobca v 1. rade bez ohľadu na to, či ako spoluvlastník predmetných nehnuteľností zapísaný na LV musí byť jedným zo žalobcov.

4. K vyjadreniu žalobcov sa vyjadril žalovaný, ktorý opätovne uviedol, že rozsudok je potrebné zmeniť alebo zrušiť podľa jeho odvolacieho návrhu. Vo svojom vyjadrení uviedol, že nesúhlasí v plnom rozsahu s tvrdeniami žalobcov v ich vyjadrení a zotrváva na dôvodoch uvedených vo svojom odvolaní. Uviedol, že boli naplnené všetky predpoklady pre aplikáciu § 486 OZ, pretože argumentácia žalobcov neospravedlňuje postup súdu s ohľadom na skutočnosť, že dedenia o právnych predchodcov žalovaného predchádzali dátumu údajného vydržania podielov na pozemku podľa rozsudku napadnutého odvolaním. Tiež nesúhlasí s argumentáciou žalobcov, že hodnotením absencie písomného vyhotovenia zámennej zmluvy by išlo o posudzovanie platnosti úkonu. V súlade s ustálenou súdnou praxou je absencia písomného vyhotovenia zmluvy (tam, kde ju zákon vyžaduje) hodnotená ako neospravedlňiteľný právny omyl o tom, že takýto úkon môže spôsobovať právne následky, ktoré by mu inak zákon pripisoval (ak by bol vyhotovený vo forme vyžadovanej zákonom). Vo svetle uvedenej judikatúry sa preto nerieši otázka platnosti právneho úkonu, ale splnenie, resp. nesplnenie podmienok

pre dobromyseľnosť vo vzťahu k držbe pozemku a nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním. Tiež argumentácia žalobcov v ich vyjadrení k odvolaniu o údajnej aplikácii § 151 CSP je preto neaplikovateľná a vo vzťahu k odvolaniu žalovaného irelevantná. Skutkové tvrdenia o zámene tvrdené žalobcami boli žalovaným riadne popreté a preto nie je možné za žiadnych okolností hovoriť o aplikácii § 151 ods. 1 CSP. V závere uviedol, že žaloba na prikázanie jedným pozemkom namiesto 1/2 polovice pozemkov je zjavne zmätočná a absentuje v nej naliehavý právny záujem na určení vlastníctva k tej 1/2 polovici pozemku, ktorú už vlastní žalobca v 1. rade. Naliehavý právny záujem na určení vlastníctva môže byť založený len vo vzťahu k 1/2 pozemku, ktorá je vo vlastníctve žalovaného.

5. K vyjadreniu žalovaného sa opätovne vyjadrili žalobcovia, ktorí navrhli rozsudok prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Uviedli, že trvajú na svojom pôvodnom vyjadrení k odvolaniu. Čo sa týka bodov 1. a 2. a poukázali len na tú skutočnosť, že oprávnená držba sa nemusí opierať o písomnú zmluvu, ale postačuje, aby držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti bol v dobrej viere o existencii takéhoto titulu. Tiež nemožno vyvodzovať, že by súd zaťažil dôkazným bremenom žalovaného. Súd len poukázal na to, že žalovaný účinne nepoprel tvrdenie žalobcov ohľadne existencie zámennej zmluvy. V závere poukázali na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 22Cdo 655/2001, z ktorého vyplýva, že je možné, aby aj vlastník zapísaný na LV mal naliehavý právny záujem na podanie žaloby o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktorých je vlastníkom v zmysle údajov zapísaných v katastri nehnuteľností.

6. K vyjadreniu žalobcov sa vyjadril žalovaný, ktorý opätovne navrhol rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť alebo zrušiť podľa odvolacieho návrhu a uviedol, že žalobcovia v podstate len replikujú svoje predchádzajúce tvrdenia a vyjadrenia k odvolaniu žalovaného nepovažuje za účelnú znova v celom rozsahu replikovať odvolacie dôvody a vyjadrenia k argumentom žalobcov. Vo vzťahu k tvrdenej dobromyseľnosti držby poručiteľa žalobcov k pozemku upriamil pozornosť odvolacieho súdu na zásadnú okolnosť a to, že žalovaný nerozporuje voči vlastníctvu spoluvlastníckeho podielu 1/2 na pozemku poručiteľom B. I. v rozsahu, ako je teraz na LV č. XXX kat. úz. C. evidované v prospech vlastníctva M. K., žalobcu v 1. rade. Namietajú však, že by podanou žalobou žalobcovia preukázali dobromyseľnosť držby poručiteľa k celému pozemku, t. j. aj vo vzťahu k 1/2 na pozemku vlastnenej žalovaným.

7. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) po zistení, že odvolanie podala v stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP) strana, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP) prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti je potrebné podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

8. Odvolací súd je v zmysle ust. § 379 CSP viazaný rozsahom odvolania a v zmysle ust. § 380 ods. 1 CSP je odvolací súd viazaný dôvodmi odvolania, na vady ktoré sa týkajú procesných podmienok prihladne odvolací súd aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (ods. 2).

9. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie určil, že nehnuteľnosti - pozemky reg. „C“ parc. č. XX/X záhrady o výmere XXX m², parc. č. XX/X záhrady o výmere XXX m², parc. č. XX/X zast. plochy a nádvoria o výmere XXX m², parc. č. XX/X zast. plochy a nádvoria o výmere XX m², zapísané na LV č. XXX, vedenom na Okresnom úrade J. M., kat. odbor pre obec J., kat. úz. C. patria do dedičstva po neb. B. I., nar. XX. XX. XXXX, zomr. XX. XX. XXXX, naposledy bytom C. XXX/XX, J. v podiele 1/1. Žalovaný podal v zákonnej lehote proti uvedenému rozsudku odvolanie, kde uvádza, že odvolanie podáva v celom jeho rozsahu, avšak z rozsahu a obsahu odvolania je zrejmé, že tento podáva odvolanie len v časti, ktorou bolo určené vlastnícke právo do dedičstva po poručiteľovi a to k parc. č. XX/X záhrady o výmere XXX m² a to len v 1-ici zapísanej na LV č. XXX, pretože ako je zrejmé, z posledného vyjadrenia žalovaného uviedol, že nerozporuje voči vlastníctvu spoluvlastníckeho podielu 1-ice na pozemku poručiteľom B. I. v rozsahu ako je teraz na LV č. XXX kat. úz. C. evidované v prospech vlastníctva M. K. - žalobcu v 1. rade. Preto odvolací súd dospel k záveru, že v dôsledku absencie odvolania v ostatných častiach, rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť a to v časti, v ktorej bolo určené vlastnícke právo ku dňu smrti do vlastníctva poručiteľa a to k parc. č. XX/X záhrady o výmere XXX m² v podiele 1-ice a k ostatným parceliam tak, ako sú uvedené vo výroku rozsudku a to k parc. č. XX/X záhrady o výmere XXX m², parc. č. XX/X zast. plochy a nádvoria o výmere XXX m² a parc. č. XX/X zast. plochy a nádvoria o výmere XX m², zapísaných na LV č. XXX. Preto prieskumom odvolacieho konania zostala len časť parc. č. XX/X záhrady o výmere XXX m² zapísaných na LV č. XXX a to v podiele 1-ici.

10. Žalovaný vo svojom odvolaní ako odvolacie dôvody uvádza ust. § 365 ods. 1 písm. d/ a h/ CSP. Okrem iného aj namieta nedostatočné odôvodnenie rozsudku, ktoré podľa jeho názoru zakladá inú vadu konania.

11. Podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

12. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto procesnú vadu - porušenie práva na spravodlivý proces sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces, b/ nesprávny procesný postup súdu.

Odvolací súd skúmal, či došlo k procesnej vade, ktorú žalovaný namietal v nepreskúmateľnosti rozhodnutia. Mal pritom na zreteli, že podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Pod pojmom procesný postup sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutiu predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mариaca sa možnosť jej aktívnej účasti na konaní. Postupom súdu možno rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

13. Vady zakladajúce zmätočnosť súdneho konania, ktoré zavinil súd svojim procesným postupom v rozpore so zákonom, spravidla vždy strane v konaní spôsobujú porušenie jej práva na spravodlivý proces, odnímajú jej možnosť konať pred súdom, pretože jej bránia v realizácii tých procesných práv, ktoré Civilný sporový poriadok priznáva na účelné uplatnenie alebo bránenie práva proti druhej strane v spore. Vydanie zmätočného rozhodnutia bez ďalšieho nemá svoje právne opodstatnenie a preto je vždy nevyhnutné takéto rozhodnutie zrušiť, najmä z hľadiska ústavou garantovaného práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým strane v konaní znemožní realizáciu jej procesných práv priznaných jej v Civilnom sporovom konaní. O naplnenie tohto odvolacieho dôvodu ide vždy aj vtedy, ak je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, čo má za následok jeho nepresvedčivosť. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu a inú právnu ochranu vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 236/06). Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská.

14. Čo sa týka preskúmvanej parcely XX/X v podiele 1-ice, pretože ako bolo vyššie konštatované v podiele 1-ice rozsudok nadobudol právoplatnosť, tak súd konštatoval, že právny predchodca žalobcov B. I. nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnosti k parc. č. XX/X v podiele X/X-in na základe kúpno predajnej zmluvy zo dňa 03. 06. 1963. Túto zmluvu vyhodnotil za platnú a účinnú, pretože obsahovala všetky podstatné náležitosti, ktorými bola podľa vtedy platného práva predmet kúpy kúpna cena. Predmet kúpy bol jasne definovaný v bode 1 a kúpna cena v bode 2 zmluvy. Zmluva obsahuje aj privolenie Okresného národného výboru Nitra k prevodu nehnuteľností podľa § 1 ods. 1 zák. č. 65/1951 Zb. a s takýmto právnym posúdením sa odvolací súd plne stotožňuje a ako na vecne správne, tak ako je uvedené v bode 12 rozsudku už len odkazuje.

15. Čo sa týka ďalšieho podielu 2/8-iny na parc. č. XX/X, ktoré mal porúčiteľ nadobudnúť po O. K. a to na základe zámennej zmluvy skonštatoval, že právny predchodca žalobcov splnil všetky podmienky pre vydržanie uvedenej nehnuteľnosti, pričom poukázal v bode 14 svojho rozsudku tak na Občiansky zákonník č. 141/1950 Zb. ako aj Občiansky zákonník platný od 01. 04. 1964 Zb. Skonštatoval, že došlo k záмене pozemkov, čo sa týka pozemku parc. č. XX/X spoluvlastníckeho podielu X/X-iny O. K. konkrétne za spoluvlastnícke podiely na pozemkoch parc. č. XXXX/X a parc. č. XXXX/X, ktoré nadobudla O. K., kde si aj postavila dom, ktorý v súčasnosti vlastní I. I., sestra žalovaného. J. dôkazy, že k záмене pozemkov

nedošlo produkované neboli, preto súd považoval za preukázanú uzatvorenú zámennú zmluvu, ku ktorej došlo až potom, čo si B. I. postavil dom, pričom žalobcovia ako aj svedok uvádzali rok zámennej zmluvy 1974. Čo sa týka plynutia zákonom stanovenej vydržacej doby, tak táto začala plynúť v roku 1974, pričom zák. č. 40/1964 Zb. vydržanie a držbu neupravoval. Držba sa stala súčasťou právneho poriadku až zák. č. 131/1982 Zb., pričom pre započítanie uplynulých dôb do nepretržitej vydržacej doby je významné intertemporálne ust. § 865 ods. 3 (§ 507a ods. 3 zák. č. 131/1982 Zb.) umožňujúce započítať aj čas pred 01. 04. 1983 so súčasným odkladom možnosti vydržania až od 01. 04. 1984 ako aj ust. § 872 ods. 6 zák. č. 509/1991 Zb. umožňujúce oprávnenej osobe, aby v prípade vydržania pozemku započítala čas, po ktorý jej právny predchodca mal pozemok nepretržite v držbe aj pred 01. 01. 1992. To znamená, že k vydržaniu zo strany právneho predchodcu žalobcov došlo k 01. 01. 1992 a po uplynutí vydržacej doby sa stal vlastníkom spoluvlastníckeho podielu 2/8-ín k parc. č. 97/1. S takýmto právnym posúdením sa odvolací súd nestotožňuje. So zreteľom na obsah žaloby, vyjadrenie žalobcov, obranu žalovaného, spôsob rozhodnutia súdu prvej inštancie a obsahu odvolania za ťažisko odvolacieho konania v prejednávanej veci treba považovať riešenie otázky, či boli splnené predpoklady pri posudzovaní podmienok vydržania na strane právneho predchodcu žalobcov.

16. Občiansky zákonník v platnom čase vstup právneho predchodcu žalobcov do držby pozemku (v roku 1974) nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním vôbec neupravoval. Možnosť nadobudnutia vlastníckeho práva takýmto spôsobom bola zavedená až novelou vykonanou zák. č. 131/1982 Zb. účinnou od 01. 04. 1983. Rozsah subjektov vydržania bol však obmedzený (vydržanie bolo obmedzené na občanov) a rovnako bol obmedzený aj rozsah predmetu vydržania, keď nebolo možné vydržať vlastnícke právo najmä k pozemkom. Novelou Občianskeho zákonníka vykonanou zák. č. 509/1991 Zb. účinnou od 01. 01. 1992 boli tieto obmedzenia odstránené. V súvislosti s vydržaním vlastníckeho práva k pozemku predmetná novela umožnila započítanie nepretržitej držby vykonávanej aj pred 01. 01. 1992, pričom držbu nekvalifikovala odlišne v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou. Ak teda držiteľ pozemku (t. j. ten, kto s pozemkom nakladal ako s vlastným) spĺňal k 01. 01. 1992 podmienku nepretržitej držby trvajúcej po 10 rokov a zároveň bol držiteľom oprávneným (t. j. bolo so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu pozemok patrí) nadobudol k tomuto dňu vlastnícke právo k pozemku vydržaním.

17. Dobrá viera (ako predpoklad oprávnenej držby) je presvedčením nadobúdateľa, že nekoná bezprávne, keď si prisvojuje určitú vec. Iba samotná detencia k vydržaniu nestačí. Okolnosti, ktoré svedčia záveru o existencii dobrej viery sú okolnosti týkajúce sa tiež právneho dôvodu nadobudnutia (titulu), teda okolnosti svedčiace o poctivosti tohto nadobúdacieho titulu. Posúdenie toho, či držiteľ je so zreteľom ku všetkým okolnostiam v dobrej viere, že mu vec patrí je nutné posudzovať nielen zo subjektívnych predstáv držiteľa ale i z objektívnych hľadísk viažucich sa k právnemu dôvodu (titul, z ktorého sa odvodzuje vznik práva). Iba vzhľadom na formu právneho úkonu (ústnu alebo písomnú) nemožno vylúčiť ani potvrdiť existencie dobrej viery držiteľa pri nadobúdaní nehnuteľnosti bez toho, aby nedošlo k zohľadneniu konkrétnych právnych ale i skutkových okolností prípadu spojených s prevodom nehnuteľností, viažucich sa k nadobúdaciemu titulu. Dobrá viera oprávneného držiteľa, ktorá je daná so zreteľom na všetky okolnosti sa musí vzťahovať aj na titul, na základe ktorého mohlo držiteľovi vzniknúť vlastnícke právo. Tento titul nemusí byť vždy daný. Postačí, ak je držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti v dobrej viere, že tu taký titul je. Posúdenie, či držiteľ v dobrej viere je alebo nie, je potrebné vždy hodnotiť objektívne a nielen zo subjektívneho hľadiska samotného účastníka konania (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 22Cdo/984/2006). Nie je vylúčené, aby k vydržaniu vlastníckeho práva došlo na základe putatívneho právneho titulu (predstieraného či neplatného). Je potrebné však vziať do úvahy, či držiteľ pri bežnej opatrnosti, ktorú možno vzhľadom na okolnosti a povahu prejednávaneho prípadu po každom vyžadovať, nemal po vydržaciu dobu dôvodné pochybnosti o tom, že mu vec alebo právo patrí. O dobromyseľnosti možno hovoriť tam, kde držiteľ drží vec v omyle, že mu vec patrí a ide pritom o omyl ospravedliteľný. Ospravedliteľný je omyl, ku ktorému došlo napriek tomu, že myliaci sa postupoval s obvyklou mierou opatrnosti, ktorú možno so zreteľom na okolnosti konkrétneho prípadu od každého požadovať. Omyl môže byť nielen skutkový, ale aj právny. Právny omyl spočíva v neznalosti alebo neúplnej znalosti všeobecne záväzných právnych predpisov a z toho vyplývajúceho nesprávneho posúdenia právnych dôsledkov právnych skutočností. Pre účely prejednávanej veci treba osobitne zdôrazniť, že omyl držiteľa vychádzajúci z neznalosti alebo nedokonalnej znalosti celkom jednoznačného a zrozumiteľného zákona je právny omyl neospravedliteľný (viď tiež napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/97/2009, 3NCdo/7/2010, 6NCdo/5/2010). Neznalosť inak jasného, zrozumiteľného a nesporného

ustanovenia zákona neospravedlňuje účastníka - pri zachovaní obvyklej opatrnosti sa totiž predpokladá, že každý sa oboznámi so zákonnou úpravou právneho úkonu, ktorý má v úmysle urobiť.

18. Dobrá viera držiteľa sa musí teda vzťahovať na všetky právne skutočnosti, ktoré majú za následok nadobudnutie veci alebo práva, ktorá je predmetom držby, teda aj na existenciu platnej zmluvy o prevode nehnuteľností. Judikatúra súdov je konštantná v tom, že pokiaľ sa niekto uchopí držby nehnuteľnosti po 01. 04. 1964 na základe zmluvy o prevode nehnuteľností, ktorá nebola uzavretá v písomnej forme, nemôže byť so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu nehnuteľnosť patrí a v zmysle § 130 ods. 1 veta prvá OZ, nemôže byť držiteľom oprávnený (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/49/2010). Na základe ústnej zmluvy o jej prevode nemôže byť vzhľadom na všetky okolnosti v dobrej viere, že je vlastníkom veci, aj keď je subjektívne presvedčený, že takáto zmluva na originálne nadobudnutie vlastníckeho práva postačuje. Držby nehnuteľnosti opierajúca sa o ústnu zmluvu nemôže viesť k vydržaniu nehnuteľnosti (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/137/2011).

19. V danom prípade právny predchodca žalobcov svoj titul vstupu do držby odvodzoval od zámennej zmluvy o prevode pozemku. V dobe, keď sa držiteľ ujal držby platný Občiansky zákonník pre nadobudnutie vlastníctva k nehnuteľnosti vyžadoval písomnú scudzovaciu zmluvu (§ 46 ods. 1 OZ). Ako už bolo uvedené vyššie, omyl vychádzajúci z neznalosti jednoznačne formulovaného ustanovenia Občianskeho zákonníka ospravedlňiteľný nie je. Právny predchodca žalobcov preto nepreukázal so zreteľom na všetky okolnosti, že bol dobromyseľný, predovšetkým nepreukázal riadny vstup do držby. Samotné dlhodobé užívanie nehnuteľnosti ani nerušene v užívaní pre dobromyseľnosť nepostačuje.

20. Ak teda súd prvej inštancie konštatoval, že k nadobudnutiu nehnuteľnosti došlo na základe vydržania, kde ako právny titul posudzoval ústne uzatvorenú zámennú zmluvu (pretože v písomnej podobe predložená nebola) postupoval v rozpore s vyššie uvedeným právnym názorom odvolacieho súdu a v žiadnom prípade nemohol konštatovať, že došlo k vydržaniu spoluvlastníckeho podielu v podiele 2/8-iny ku dňu 01. 01. 1992. Súd prvej inštancie sa žiadnym spôsobom nevysporiadal vo svojom rozhodnutí, prečo sa odklonil od konštantnej judikatúry súdov, svoje rozhodnutie v tomto smere žiadnym spôsobom neodôvodnil a preto je v tejto časti pre nedostatok dôvodov nepreskúmateľné. Navyiac v bode 15 svojho rozhodnutia súd prvej inštancie konštatuje, že žalovaný nemohol nadobudnúť majetok po poručiteľke O. K., pretože táto ku dňu svojej smrti v roku 1983 tento majetok už nevlastnila. To je v úplnom rozpore s tým, čo uvádza v bode 14 rozhodnutia, keď konštatuje, že k vydržaniu právneho predchodcu žalobcov došlo ku dňu 01. 01. 1992 a zároveň konštatuje, že právna predchodkyňa žalovaného už v roku 1983 tento majetok nevlastnila. Preto je v tejto časti rozsudok nepreskúmateľný, čo založilo vadu konania spočívajúcu v tom, že zo strany súdu došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Odvolací súd tiež podotýka, že súd prvej inštancie sa žiadnym spôsobom nevysporiadal so svedeckou výpoveďou B. I. na pojednávaní konanom dňa 15. 04. 2019, ktorý uviedol, že po zámene pozemkov upozornil právneho predchodcu žalobcov, aby si dal do poriadku pozemky, pričom on na jeho pripomienku len mykol plecami. Z uvedených dôvodov teda je možné konštatovať, že po zámene pozemkov v roku 1974 i z týchto dôvodov právny predchodca žalobcov nemohol byť dobromyseľný, že mu tieto nehnuteľnosti patria.

21. Záverom len odvolací súd dodáva, že sa nestotožnil s námietkou žalovaného, že by žalobca v 1. rade nebol aktívne legitimovaný na podanie tejto žaloby, odvolací súd sa plne stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, ktorý je vyjadrený v bode 11 rozsudku a ako na správne ďalej poukazuje.

22. Keďže súd prvej inštancie sa dopustil procesného pochybenia spočívajúceho v nedostatku odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie a jeho nepreskúmateľnosti, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti a v časti náhrady trov konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V ďalšom konaní bude súd prvej inštancie viazaný právnym názorom vysloveným odvolacím súdom (§ 391 ods. 2 CSP), pričom v novom rozhodnutí rozhodne aj o náhrade trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP); povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b/ dovolateľom právnická osoba, jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).